

грамадни пояси, пушецитѣ на селскитѣ колиби и мързеливо пѣплятъ кѣмъ върховетѣ . . .

Листата . . . и тѣ едва се помръдватъ, сѣкашъ едва пробудени отъ сутрѣшния хладъ, а на тѣхъ треперятъ росни капки, като живачни зрънца и сѣкашъ те поглеждатъ . . .

— О, а колко животни крие балкана въ своитѣ шумаца! — Мечки, вълци, лисици, диви свини, язовци и много още други звѣрове. Но и красивия дивечъ е сѣщо въ изобилие: чернооки сърни и рогати елени на стада се движатъ отъ мѣсто на мѣсто и търсятъ най-нѣжна трѣвица и шумица, най-чисти поточета, за да наситятъ своя гладъ и своята жажда . . . А хилядитѣ пѣстропери птици, що веселятъ пѣтника съ своитѣ омайни пѣсни! . . . О, всички красоти крие въ себе си нашиятъ обширенъ балканъ! . . .

— Прѣстѣпяшъ и, ту цвѣтенце синьо или желто те поглежда изподъ храсталака, ту овчо стадо виждашъ, запасло се на зелена поляна, овчарюва свирня на вълни прѣсича до ухото ти, а душата си сѣщаашъ очистена отъ мжка, сѣщаашъ се свободенъ, па неволно виквашъ та запѣвашъ: „Хубава си моя горо! . . .“

II. Балканътъ зимѣ.

— А какво ли ще е, бате, зимѣ на ония гребени? — изведнашъ запита Мирчо бате си.